

Hij vroeg haar weder vergeving voor wat hij haar had gesmeekt, toen hellepijn zijn zelfbeheersching verslapte, maar zij boog zich over zijn handen en kuste de vermagerde vingers.

Stilte bleef een wijle tusschen hen. Mary voelde zijn zachten adem deinen onder haar wang. Iedere seconde was haar een kostbaar kleinood. Toen kwam, zacht en als van verre, de stem van Peter: „Het is mij zoo vreemd, te denken, dat ik over een paar weken niet meer hier zal zijn. Ik geloof niet, ik kan niet gelooven dat er een persoonlijke onsterfelijkheid is. Ik wilde, dat ik het gelooven kon, mijn kind, dan wist ik dat we elkaar zouden weerzien.... De Waarheid weet niemand, maar voor ieder is waar, wat hij gelooft.... Ik kan het niet gelooven.”

„Ik geloof het,” zei Mary heel zacht.

„Dat weet ik, lieveling. Misschien zal jou geloof ons het weerzien geven. Maar het is mijn diepste overtuiging, dat er rust zal zijn. Ik voel het als een Nirwana.... als een Niet, als een eindelooze Rust.”

Mary hief het hoofd op en zag naar hem, zooals hij lag, de oogen afgewend, naar buiten, waar de lentezon scheen. Toen hun blikken elkaar ontmoetten, vloeiden ze ineem als twee harmonieerende tonen, die glijden door de lucht en in zachte trilling tot één worden. Zijn blik was wonderlijk stil en helder. Hadden zijn oogen al het Oneindige gezien; het Eeuwige, dat geheim blijft voor den levende, hoe angstig hij ook spiede? Haar denken ging terug naar haar vader, zooals hij op zijn doodsbed gestrekt had gelegen, na een attaque, die zijn gezicht had verwrongen tot een angstmasker en zijn doodsstrijd lang had gemaakt en smartelijk zwaar. Hoe vredig was het wasbleeke gelaat, als met een gelukzaligen glimlach overtogen. Had hij, in zijn jongste seconde, met reeds vergeestelijken blik het Oneindige, het Geluksland gezien? Was de vrede van zijn gelaat een afspiegeling van den vrede zijner ziel?

Peter geloofde aan de Rust, daarom zou er voor hem rust zijn.

Stil, met een enkel woord zoo nu en dan, lieten ze de minuten wegvloeien, waarvan elke voor hen een gouden levensdruppel was. Toen hij, vermoeid, wilde gaan slapen, kuste ze hem en voelde ze op haar lippen, zacht en lang, zijn kus, die het warme leven door haar hart deed stroomen.

Ze ging over den landweg, waaraan, verspreid, armelijke huisjes lagen. Koel en zacht was de lentedag en een blij, jong licht gleed over de aarde.

De heldere dagen van bijna pijnlooze rust voor Peter waren gevolgd door wolkeladen nachten, waarin de pijn steeds hoger steeg. En in doffe staring of, wanneer de morphine of de kalmeerende drank verlichting had gebracht, in doffe berusting, had hij zijn uren doorleefd, en Mary kende zijn gedachten.

Ze wist nu Clara bij het bed van haar man die, verdoofd door morphine,